

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Ortodoxie și Etnocrație”

Așa se numește noul volum de eseuri pe care l-a publicat recent marele gânditor ortodox și naționalist, dl profesor Nichifor Crainic.

Este un volum tot atât de fermecător și de greu de gânduri ca și «Puncte cardinale în haos», tipărit la scurte răstimpuri în două ediții. Continuând aceeași linie de arzor, dar creștin naționalism, pe care-l vrea impus în totalitatea manifestărilor noastre de viață, volumul acesta întregește pe cel dintâi atât prin precizările ce le aduce spiritualității românești în câteva studii în legătură cu ortodoxia, cât și prin sistemul de organizare a statului român pe care-l formulează. Marea noutate a volumului stă în special în partea din urmă în care, trăgându-se concluziile practice din naționalismul spiritual și cultural din «Puncte cardinale» și din partea primă a volumului de față, gânditorul de o logică și impunătoare consecvență își rotunjește viziunea printr'un program politic de organizare a statului nostru, potrivit cu specificul sufletului românesc și cu nevoile lui.

Trei mari idei domină în viziunea dlui profesor Nichifor Crainic: *ortodoxie, etnocrație și corporatism*. În ele stă și prin ele se apără autohtonitatea nației românești, identitatea ei în timp și omogenitatea în spațiul moștenit dela strămoși. Cu bogăție de argumente, cu strălucire de talent literar, cu adâncime de mare analitic, aceste trei idei sunt opuse: *ateismului* sau laicismului antitraditionalist, *democrației* și *luptei de clasă*.

Ortodoxia face parte din măduva sufletului și-a culturii românești. Fără ea ne pierdem identitatea și continuitatea spirituală în timp, ne pierdem ca neam aparte. Din ortodoxie s'a alimentat, a crescut și s'a definit sufletește neamul nostru, fără ca să epuizeze ortodoxia. El este legat de ortodoxie, întrucât e legat de sine, de identitatea și de trecutul său.

Etnocrația și corporatismul sunt modalitățile practice de organizare a neamului nostru în stat. Numai un stat astfel organizat e în stare să slujească apărării neamului și realizării aspirațiilor sale. Statul însuși e necesar pentru o națiune; fără el unei națiuni îi lipsește ceva, îi lipsesc brațele de executare ușoară a voinții sale. Iar statul care ajută într'adevăr unei națiuni să se împlinescă, e cel care se organizează potrivit cu spiritualitatea și aspirațiile acelei națiuni, căci «statul adevărat e organizarea dinamică a națiunii». Statul trebuie să fie o creștere organică a națiunii, modul propriu de-a se conduce unitar, de-ași determina viitorul. El nu trebuie croit după modele străine.

Un stat român trebuie să se organizeze etnocratic și corporativ. Așa

corăspunde spiritului românesc și nevoilor noastre.

Ce este etnocrația și ce este corporatismul? Din definiția ce le-o dă dl Nichifor Crainic, din prezentarea lor amplă, nu mai rămâne nici o îndoială că aceste două principii sunt singure în stare să dea unui stat caracter național solid și armonic. Problema aceasta e tratată cu o logică irezistibilă și în formulări definitive mai ales în minunatul eseu «Spiritul autohton». Iată acolo o definiție a etnocrației:

«Numim *etnocrație* voința politică a rasei autohtone de a face din stat expresia proprietăților ei și organul misiunii ei în lume» (pg. 188).

Etnocrația înseamnă așadar că *neamul stăpânește* și nu altcineva. El stăpânește pământul patriei, industria, comerțul, funcția culturală, administrația statului. Două elemente se cuprind în această idee: 1. elementul naționalist, opus străinismului, și 2. elementul totalitar, opus unei părți, fie aceea individ, sau clasă, sau partid. *Neamul* românesc stăpânește, înseamnă pe deoparte că străinii n'au nici un drept de stăpânire asupra bogățiilor patriei și nici un drept de conducere a statului. Ei trăesc aici ca oaspeți, din generozitatea rasei autohtone. *Neamul* românesc stăpânește, înseamnă pe de altă parte că neamul ca totalitate, ca comunitate este proprietarul și dispunătorul asupra bogățiilor și a statului român și nu indivizii luați de sine cu tendințele lor egoiste și centrifugale, nici clasele sau partidele politice dornice să acapareze la ele puterea asupra tuturor celorlalți membrii ai neamului. Prin etnocrație se exclude atât democrația, care nu face deosebire între neam și neam și dă preț indivizilor și nu neamului ca întreg, cât și marxismul tot atât de disolvant. «Două mari neajunsuri ne-au pulverizat puterile și au contribuit la eclipsa conștiinței noastre: eroarea sociologică a teoriei claselor și partidele politice. Etnocrația nu se poate întemeia pe teoria claselor și nu se poate realiza prin mijlocul partidelor. Clase și partide înseamnă război de nimicire între părțile alcătuitoare ale națiunii».

Din etnocrația astfel înțeleasă rezultă ca o consecință inevitabilă *corporatismul*. E singura ramificare a națiunii care nu o sfășie și nu o disolvă. Corporațiile sunt multiplicitatea în unitate, sunt mădulele firești ale organismului unitar al neamului. Ele, departe de-a căuta interesele lor, servesc promovării întregului organic. Organizarea aceasta firească a oricărei societăți naționale are să fie și baza organizării politice a statului. Prin corporatism neamul poate stăpâni patria și poate conduce statul ca totalitate armonică. De sigur, la noi unde

profesiunile sunt grozav de împetritate cu străini, în prealabil ele trebuiesc românizate, în proporție cu numărul românilor din țară.

Ar rămânea încă două întrebări cari așteaptă răspuns. Există vre-o legătură specială între etnocrația corporativă și ortodoxie, prin urmare între spiritualitatea românească și acest mod de organizare a statului, sau avem aci un sistem fundamentat mai mult pe necesitățile naturale generale ale vieții naționale și deci e valabil oriunde?

Din cartea dlui profesor rezultă această legătură specială între ortodoxie și etnocrație. Cele două cuvinte cari formează titlul cărții nu stau numai într'o legătură de juxtapunere, ci într'una de intimă influențare. Etnocrația derivă din solidarismul românesc de esență ortodoxă, spune autorul. «Spiritul ortodox e formula solidarității românești, fără ca solidaritatea românească să epuizeze spiritul ortodox» (pg. 171). Am putea ilustra legătura specifică de cauzalitate între ortodoxie și etnocrație și prin amintirea protestantismului care, dominat de individualism și adversar Bisericii, n'ar putea inspira popoarelor cari îi aderă formula etnocrației. În orice caz i-am fi recunoscători dlui profesor Nichifor Crainic dacă i-ar dedica acestei probleme a legăturii între ortodoxie și etnocrație un studiu special.

A doua întrebare care se ridică este: cum se va susține elanul naționalist creator, dinamic și unitar într'un stat care parcă ar fi prea dominat de grijile gospodărești ale profesiunilor? Răspunsul îl dă dl profesor indirect în câteva eseuri cari se ocupă cu problema educației tineretului, în special în «Omul eroic». După cât rezultă din importanța ce-o dă educației și din postulatul ca educația să se facă în vederea realizării unui om eroic în slujba idealurilor creștine și naționaliste, funcția de animare și de răscolire a elanurilor sufletești ar avea să o îndeplinească în noul stat atât școala, o școală pusă pe alte baze, cât și un oficiu special al statului.

Așa încât sistemul este complex. Pornit din metafizic el coboară consecvent toate treptele până la ultimele prelungiri concrete ale vieții. Ca un nou platonism, cugetarea celui mai consecvent, mai limpede, mai amplu gânditor naționalist român, stă în fața noastră și a tuturor generațiilor viitoare ca un îndreptar sigur, care are să ne scutească de orbecăeli și de rătăcirii în voința de-a ne organiza viața și statul așa cum ne-o cere firea.

«Puncte cardinale în haos» și «Ortodoxie și etnocrație» formează un monument nemuritor și arată neamului nostru un drum pe care nu va putea, până la sfârșit, să nu meargă.

D. STĂNILOAE

Ziua de 8 Iunie în Sibiu

Marea sărbătoare a *tineretului*, închinată neamului și M. Sale Regelui Carol al II-lea, s'a desfășurat, cu tineresc entuziasm și firesc avânt, în tot cuprinsul țării.

În Sibiu, praznicul și-a luat începutul, la ora 9 dimineața, pe o splendoare de vreme, în Piața Regele Ferdinand, unde tineretul școlar, de toate gradele, s'a întrunit în jurul tribunei pe care se aflau reprezentanții autorităților locale. Unitățile au fost trecute în revistă de dl general Gh. Oprescu, comandantul corpului VII armată; iar după trecerea în revistă s'a săvârșit slujba religioasă.

S'au rostit cuvinte însufleșite, tălmăcitoare a însemnătății zilei de 8 Iunie. Întreg tineretul a intonat imnul: *Trăiască Regele!* După ridicarea pavilionului național urmează rugăciunea *Tatăl nostru*, cântat iarăși de tot tineretul, în genunchi cu mâinile împreunate pentru rugăciune. S'au executat și câteva coruri străjerești, cu deosebit efect.

Ceremonialul este urmat de lunga defilare, în fața dlui general Oprescu, a școalelor din Sibiu și dela sate, cu tineretul în uniformă străjerească sau în costum național, precum și a societăților sportive.

Școalele s'au îndreptat apoi, prin străzile Regina Maria și Carmen Sylva spre terenul O.N.E.F. Aici s'a executat un bogat program de exerciții, dansuri naționale și muzică, exerciții de apărare pasivă etc. Programul s'a continuat după masă, și s'a sfârșit seara cu coborârea pavilionului, retragerea cu torțe și cu o interesantă șezătoare, încheiată cu rugăciunea «Cu noi este Dumnezeu»...

P. Sfințitul Nicolae al Clujului despre Octavian Goga

— Cuvânt la adunarea eparhială —

«De curând eparhia noastră a fost lovită de o mare și nemângăiată durere, prin moartea neașteptată a aceluia, al cărui nume nu-l voi pronunța fiindcă este pe buzele tuturor, dela băiatul ce învață a sloveni, până la moșneagul din apusul vieții. Este cântărețul pătimirii noastre, acel talent covârșitor, care a trăit după legea lui Hristos și după legea neamului. E sufletul de flacără, în care s'a strâns par'că toată seva plaiurilor noastre, spre a cuprinde într'un sbucium profetic toate durerile și nădejile românești. El le-a vestit cu credință înfrigurată până în ceasul când granițele viclene s'au sfărâmat. Frământarea lui neodihnită cerea acum o țară nouă, care să fie numai a neamului său. A fost o viață năprasnică, cum nu cunoaștem alta, de aceea, poate, a avut și un sfârșit năprasnic. Pierderea lui nu e numai jalea eparhiei noastre, ci a țării întregi. Bunul Dumnezeu să-i dea în lumea cealaltă odihna sufletească ce nu și-a îngăduit-o niciodată aici pe pământ.»

La sărbătoarea Rusaliilor

Praznicul Rusaliilor prilejuește fiecărui creștin îndemnul de-a cugeta mai stăruitor asupra măreției de negrăit a harului divin, care s'a revărsat asupra celor 12 Apostoli, învingându-i cu sabia de foc și cu zalea de aur a atâtor daruri suprafirești...

Intr'adevăr, cu anevoie există subiect mai însemnat, în viața duhovnicească și mai ziditor de suflete, decât pe cel care îl oferă învățătura despre har și despre măreția lui.

Și totuși, literatura teologică este săracă în opere, care să trateze, în mod popular, despre măreția harului divin.

Harul este bunul cel mai înalt, el cuprinde în sine toate celelalte bunuri; el este solia cerească, senină și veselă, pe care Fiul lui Dumnezeu a adus-o pe pământ. Prin har devenim copiii dragi ai lui Dumnezeu și obținem dreptul la posesiunea bunurilor celor mai înalte, pe care Dumnezeu le poate împărtăși creaturilor Sale.

Și de ce oare a depus Dumnezeu, în grație, o astfel de plenitudine de daruri și puteri cerești?! Temeiul pentru aceasta îl dă Sf. Ap. Petru, când zice: „pentruca voi prin aceasta să vă faceți părtași de firea dumnezeiască”. Acesta este scopul ce-l urmărește harul, — cel mai mare ce poate fi dat pentru creatură, ca să devină părtaşă de natura Creatorului și tovarăș al sfințeniei și fericirii Sale.

Cu cât mai mult este harul un mister, cu atât mai mare trebuie să ne apară valoarea lui și cu atât mai cuprinzătoare bogăția lui.

Durere, acest sublim mister al harului divin este prea puțin cunoscut între noi creștinii. Deși este lucru greu, totuși preotului nu-i este permis, a lipsi poporul credincios de serviciul predicii sale.

Tocmai acel har, a cărui măreție o zugrăvim, va ilumina și pe predicator, și pe ascultător. Căci după cum Dumnezeu, celui mândru îi stă împotrivă, și celui smerit îi dă har, tot așa va lăsa El pe cei smeriți să cunoască măreția acestei grații.

Trebuie să învățăm a admira și prețui harul... „Cine este încântat de har, — zice sfântul Ión Hrisostomul, — acela îl va și păstra grijuliu ca un paznic credincios”.

Să ne ridicăm, deci, ochii la comorile harice și să le căutăm cu toată ardoarea. Putem să fim cât de bogați în

bunuri naturale, în putere și stăpânire, în știință și în artă: toată această bogăție dispăre înaintea harului, ca o moviță de praf înaintea unei pietre prețioase. Și ori cât de săraci am fi, numai prin harul lui Dumnezeu suntem mai bogați decât toți regii lumii pentru că avem în ceea ce este mai bun, din ce ne putea da Dumnezeu în năsfârșita Sa dărnicie.

Noi, oamenii ușurați, refuzăm invitațiunea lui Dumnezeu la ospățul ceresc, pentru a urma invitațiunii lumii, care ne ademenește cu bunuri înșelătoare.

Iubite cetitor, dacă în această expunere de gânduri ți se va părea ceva prea minunat sau prea de neînțeles, gândește-te la ceea ce spune Apostolul cu privire la bogăția harului că „Dumnezeu este puternic a face în noi imens mai mult decât cerem și putem să înțelegem noi” (Efes. 3, 20).

Fie ca spusele acestea să zămislească în sufletele tuturor o mai mare prețuire a harului divin, o mai mare recunoștință față de Dătătorul harului, și o mai mare dragoste față de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Deviza noastră e: Să fim mai harici!

Această deviză s'o infiltrăm în sufletele celor încredințați nouă spre păstorire, pentru a le feri inimile dela deșertăciunile acestei lumi și a le îndrepta spre o lume mai înaltă: întărind convingerea că sfințenia trebuie câștigată prin conlucrarea noastră activă cu harul divin.

Corneliu I. Sârbu

Nouii membri ai Academiei Române. — *Academia Română a încununat cu cinstea de membri onorari ai săi pe doi dintre cei mai vrednici și mai talentați mântuitori de condei în slujba sfintei noastre Biserici: pe P. S. episcop Nicolae Colan și pe învățatul profesor dela Facultatea de teologie din Cernăuți, Dr. Vasile Gheorghiu. Cinstea aceasta o merită amândoi cu vârf și îndesat. Câtă lumină și îndemn duhovnicesc n'a adus scrisul neobosit al P. S. Colan prin publicistica sibiană în deosebi? Și cine n'a rămas copleșit de marea știință a profesorului Dr. Vasile Gheorghiu?*

Noi însă ne-am permite o întrebare? De ce nu membri activi? Ne bucurăm că Academia se deschide în sfârșit și teologilor, dar am vrea să-i vedem primiți ca membri ordinari, egali cu ceilalți.

Adunarea generală a secției Sibiu a Asociației clerului „A. Șaguna” la Sighișoara

Preoțimea ortodoxă română din cuprinsul secției Sibiu a Asociației clerului „A. Șaguna” — cu arhierasca binecuvântare, și-a ținut adunarea generală statutară, în orașul Sighișoara, la 31 Mai c. conform programului și convocării publicate din vreme.

Slujba divină

La ora 8 dim. s'a slujit sf. Liturghie în impozanta biserică sfințită anul trecut de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae. Au slujit P. C. P. protopopi: Ioan Rafiroiu, Emilian Stoica, Ioan Crăciun, Pavel Borzea, și preoții: Partenie Voineag, Ilie Ciuleiu. La sfârșitul sf. Liturghiei, a predicat impresionant și convingător Păr. prot. E. Stoica, iar răspunsurile le-a dat corul bisericii sub conducerea dlui Comini.

După invocarea Duhului Sfânt, s'a oficiat parastas pentru odihna sufletului poetului și marelui român, care a fost Octavian Goga. Viața și activitatea poetului a fost înfățișată în chip emoționant de dl Horia Teculescu, directorul liceului din Sighișoara.

Deschiderea adunării

Preoțimea — în număr de 120 — și oaspeții trec în sala festivă a școlii primare de fete, unde la orele 11, după intonarea rugăciunii „Împărate ceresc” — președintele secției P. Prot. Em. Cioran, deschide ședința prin o vorbire ocazională, în care arată că activitatea asociației e mai întâi de ordin spiritual și în al doilea rând, de ordin material. În ordinea spirituală, cu misiunile interne concretizate în cuvintele Mântuitorului: Doctore, vindecă-te pe tine însuși... cu alte cuvinte: Autoexaminarea. Fiecare epocă și-a avut greutățile ei după oameni și împrejurări — deci aceste întruniri sunt necesare pentru a stabili și comunica noi metode de pastorație. Apostolii în misiunea lor erau încălziți de focul dragostei lui Hristos. Astăzi se ivesc o seamă de probleme de ordin național și social. „Factorul național adus în legătură cu religiunea primește din partea acestuia o adâncire și o lumină strălucitoare...” ne spune I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae.

În adunările trecute s'au tratat diferite probleme din vastul program: Catehizația, Sf. Taine, asociațiile religioase — pentru anul acesta, avem problema mirenților în biserică.

În ordinea materială Asociația a contribuit la soluționarea justelor revendicări ale preoțimii, iar în direcția practică, a înființat în anul 1932, Fondul de ajutorare

preoțesc, așezat pe temelii solide și mai nou, Căminul preoțesc dela Bazna, care în scurtă vreme, va fi terminat.

P. C. Sa păr. Consilier Tr. Scorobet aduce binecuvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae și își exprimă satisfacția, că această asociație cu 20 de ani de existență se dovedește a fi necesară și contribuie la reînnoirea activității și a misiunii preoțești, cât și la ridicarea morală a poporului.

În numele revizorului școlar, Straja Țării și a învățătorimii, vorbește învățătorul I. Cristescu — în numele „Oastei Domnului” dl I. Rohan, iar în numele celor localnici, păr. prot. E. Stoica.

Tuturora le mulțumește, președintele. Se trimit două telegrame: I. P. S. Sale Mitr. Nicolae și P. S. Sale Ep. N. Colan, ministrul cultelor și educațiunii naționale.

Problema mirenților în biserică

Urmează conferința „Problema mirenților în Biserică” tratată de dl profesor al Academiei Teologice, C. Sa Dr. Liviu Stan.

Timp de o oră a ținut conferințiarul încordată atenția ascultătorilor, vorbind liber, documentat și clar, aducând noi cunoștințe într-o problemă de actualitate pentru unii.

Conferințiarul spune, că din motive neînțelese s'a omis din textul noii constituții, autonomia Bisericii, arătând că autonomia și constituționalismul se găsesc într-o unitate organică. Supune unei analize succinte problema mirenților sub raport dogmatic și juridic. Arată, că mirenii au stare harică față de păgâni dobândită prin botez și întărită prin mirungere. Mirenii iau parte activă la jertfă. Mirenii sunt elemente active în Biserică, ei au o misiune și deci o responsabilitate, nu sunt numai turmă ascultătoare ci și colaboratori, care lucrează alături de cler. Ei sunt element constitutiv, având nu numai drepturi ci și datorii. Există o colaborare reală a mirenților chiar și la exercitarea puterii harice, când laicul are dreptul să săvârșască botezul de necesitate, rămânând acesta valid.

Vorbind de puterea învățătoarească, conferințiarul ne arată, cum unii privesc aceasta de protestantism. Face dovada, că organizația bisericii creștine în primele 10 veacuri este identică cu organizația Șaguniană. Mântuitorul a chemat pe toți creștinii să-L mărturisească. Intemeietorii de școală catehetică au fost mirenii. Origen a fost 20 ani, catihet laic. În concluzie: Mirenul să nu fie oprit dela puterea învăță-

* FOIȘOARA *

Probleme catehetice

Texte biblice, citate biblice, articole de credință

— Ceva în legătură cu tratarea lor —

Intr'o vreme — nu prea depărtată de zilele noastre — se pornise o oarecare mișcare „pedagogică” împotriva textului „sec” al Bibliei, împotriva învățării pe dinafară a unora din versetele nepieritoare ale acestei cărți sfinte și — mai e nevoie, oare, să specificăm? — a articolelor de credință chiar. Școala activă, în forma sa exagerată și rău înțeleasă, își are partea ei „de merit” în această privință. Ca aproape toate obiectele de educație și învățământ, așa și religia trebuia predată pe bază de povești — nu povestiri — ușoare și adesea chiar scăldate în bogată fantezie. Nu numai textul, dar și sensul, și acțiunea biblică nu se mai puteau deosebi în aceste expuneri pur laice. Se înțelege, în urma unor asemenea lecții de religie rar se ajungea la fixarea învățăturii morale într'unul din minunatele noastre proverbe și zicători și aproape deloc, ori chiar niciodată la fixa-

rea acestora în neîntrecutele versete ale Bibliei.

Promotorii, susținătorii și continuatorii unei asemenea direcții de complexă laicizare a învățământului religios din școala noastră primară au invocat anume motive întru justificarea atitudinii lor. Ei au văzut, anume, în forma aceasta de predare, ceva mult mai aproape de sufletul copilului, iar în evitarea citatelor biblice un fel de îndepărtare a intelectualismului herbartian din învățământul religios. Cât despre articolele de credință, apoi aici au adus în cauză prea redusă putere de înțelegere, prea limitată putere rațională a copilului.

Deși, astăzi, numita direcție și-a mai pierdut din intensitate, totuși ea nu a dispărut și nici nu e semn care să-i vestească un sfârșit prea apropiat. Noi însă trebuie să o alungăm, pe cât putem, dintre noi și din noi și să o înlocuim printr'o reală concepție asupra catehizării și a rostului acesteia în creșterea unor adevărați credincioși creștini. Insuși faptul că acum noi, noi preoții suntem propunătorii învățământului religios ne îndeamnă și ne ajută întru realizarea unui asemenea desiderat al adevăratei pedagogii creștine.

Dar, se înțelege, chestiunea cu care ne ocupăm cere o analiză mai amănunțită. Mai întâi cu privire la forma aceasta exterioară în care trebuie predată, în care

se cer prezentate diferitele pericope ale Sf. Scripturi. Hotărât, lucrul nu e atât de simplu cum ni s'ar putea părea la prima ochire. Căci e vorba să ocupăm cea mai potrivită poziție între două extreme: pur și simpla citire a materialului din Biblie, ori înfățișarea acestuia în formă cu totul liberă. În această privință trebuie să precizăm din capul locului următoarele: dacă întâiul drum poate, este și chiar trebuie urmat de multe ori, apoi cel de al doilea nu este propriu în predarea învățământului, ori, mai precis, a *materialului biblic*.

Dar care este și cum se prezintă reflectarea în practică a precizării imediat premergătoare? În această privință, chestiunea poate fi înfățișată astfel:

De dorit ar fi, ca *materialul biblic* (subliniem aceste cuvinte pentru a doua oră, spre a nu se crede că e vorba aici despre istorioarele morale folosite în clasa întâia, sau chiar în alte clase primare, cu un scop bine determinat) să fie prezentat elevilor, peste tot, în cuvintele Bibliei. Dar acest lucru, de fapt, nu e posibil. Și aceasta nu pentru motivul că ar fi „sec”, ci pentru că aici trebuie să se aibe în vedere atât situația psihologică a elevilor din școala primară cât și, mai ales, vocabularul, limba pe care o stăpânesc aceștia. De aici isvorește necesitatea de a expune o mare parte din acest material în formă

de povestire cuceritoare. Dar dela a expune acest material într'o *formă povestitoare* și până la *povești* este o distanță enormă. „A fost odată” este ușa prin care trece firul către depănarea unei povești, dar nu și aceea prin care ar putea trece cumva firul către desfășurarea unei istorisiri din Biblie. „În Sfânta Scriptură stă scris”, sau „Mântuitorul Isus Hristos a zis”, etc.; acestea sunt cuvinte cu cari pornim o lecție de religie. Elevul trebuie să știe că evenimentul despre care i se istorisește se află în Sfânta Scriptură și că nu a fost luat de cine știe unde. Ceeace e foarte important de știut. Deasemenea, acolo unde ni se ivește ocazia trebuie să intercalăm, în corpul istorisirii, chiar cuvintele Bibliei, așa ca la sfârșit să avem, de e posibil, întreagă pericopa. Oare nu procedăm noi tocmai la fel și într'o predică? Și ce altceva este lecția de religie decât o predică în fața copiilor, o predică rostită zi de zi pentru catehizarea acestor mai mici ai noștri?

Se înțelege, sunt prilejuri când nu avem altceva de făcut decât să citim materialul din Sf. Scriptură și apoi să-l comentăm. Ceeace e de mare preț. Dar când acest lucru nu e posibil, atunci trebuie să ne luăm refugiul la procedura indicată mai sus. În încheierea lecției însă avem ocazia să citim pericopa deja explicată și înțe-

torească, să stea însă sub supravegherea și ascultarea Bisericii.

Participarea mirenilor în administrația și alegerile bisericești se confirmă prin faptul, că noile cercetări dovedesc, că mirenii au participat la Sinoade, la alegeri de Episcopi și în administrarea averii bisericești. Continuitatea participării se poate dovedi, canoniceste și juridiceste. Chiar și catolicii încep în timpurile mai noi se admită colaborarea mirenilor.

Conferențiarul încheie spunând: că autonomia bisericească fără constituționalism, e un cuvânt deșert.

Președintele mulțumește conferențiarului în numele întregii preoții pentru documentata și instructivă expunere, apelând la preoție, ca să cerceteze vechile arhive ale parohiilor și dacă găsesc acte referitoare la colaborarea mirenilor în Biserica, alegeri, să le trimită dlui profesor, totodată trage concluzia firească și în urma acestei conferințe, *dacă preoția ardeleană este pentru autonomia bisericească și pentru actuala constituție a bisericii ortodoxe române?* Preoția, în unanimitate se declară pentru.

Raportul general

După masă urmează, raportul general, Secretarul secției, p. I. Banda, face o amănunțită dare de seamă despre activitatea din despărțăminte Secției, stăruind în deosebi asupra rezultatelor obținute în seculme în chestia aducerii la biserică și credința strămoșească a românilor secuizați. Amintește de reînființarea protopopiatului Odorheiu.

La discuția specială iau cuvântul, p. I. Rafiroiu, arătând unele amănunte impresionante din pastorația regiunii secuzitate, cerând ca fie în întregime, sau părți din raport să se publice în „Telegr. Român” și în ziarele din capitală. Prot. I. Crăciun, adaugă ca în viitor în raport, să se arete și greutățile ce se ivesc în pastorație în legătură cu sectele, francmasoneria etc. Prot. S. Rusan, propune ca preoții din secuime să i se acorde un supliment la salarii și ajutoare, prin Minist. Cultelor, altcum, nu au cu ce trăi. Prot. Stoica, cere ca președinții de despărțăminte, se elaboreze un plan unitar de activitate, acesta să se înainteze Asociației — și să se publice toate într'un anuar pentru a ajunge la o uniformitate în procedură, program și în tratarea problemelor actuale.

Căminul preoțesc dela Bazna

Președintele Prot. E. Cioran, face o expunere detaliată a situației căminului dela Bazna, arătând ce s'a lucrat, cât a costat în roșu, ce lucrări sunt angajate, de ce sume am dispus, prin donații dela societăți și contribuiri din partea preoției, de ce fonduri mai este lipsă, ca să se poată

termina lucrarea ca eventual la 1 August să se poată deschide. Raportează că I. P. S. Sa și P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc a acordat avansul de Lei 700,000, fără dobânzi din „Fondul de ajutorare” pentru terminarea lucrărilor, iar ca ajutor suma de 10,000. Asociația noastră a votat și pre-dat Lei 10,000 pentru biserică din Bazna, care e în lucrare și se zidește, lângă căminul nostru.

În urma acestei expuneri și cu cifre, adunarea generală în unanimitate aduce următoarele hotărâri:

1. Aprobă toate lucrările făcute până acum în legătură cu zidirea căminului preoțesc și pe lângă mulțumirile exprimate conducerii, își eprimă dorința, ca să fie gata căminul în timpul cel mai scurt posibil.

2. Ia la cunoștință cu bucurie și mulțumită acordarea împrumutului, autorizează comitetul să ia măsurile de lipsă pentru continuarea și terminarea lucrărilor, ca apoi în proximă adunare, să se poată face dare de seamă completă.

3. Se declară obligatorie participarea întregii preoții din cuprinsul secției cu cel puțin 500 Lei, cei cari au dat mai puțin să întregescă la această sumă și să se deie evidența casieriei — prin P. V. Consiliu arhiepiscopesc — ca să li se rețină în cote lunare, fără să mai fie întrebat fiecare. Să se facă apel la preoția cu stare materială mai bună, ca să-și completeze contribuția la 1000 Lei deocamdată în mod benevol. Nici un preot nu va putea beneficia de cămin, care n'a donat cel puțin 500 Lei. Această sumă se va reține și dela preoții cari vor intra în funcțiune pe viitor.

4. Despărțămintele, care s'au obligat să mobilizeze câte o cameră, să trimită de urgență costul mobilării unei camere.

5. Să se facă în „Tel. Român”, o dare de seamă asupra întregii chestiuni, făcându-se apel pentru noi donații și contribuții.

Alegerea comitetului

Expirând mandatul actualului comitet, adunarea generală, după o scurtă discuție prelungește cu încă un an mandatul actualului comitet, până la terminarea lucrărilor dela Bazna, când se va putea face și schimbarea, după predarea gestiunii. În locurile vacante se aleg: p. prot. S. Rusan, preoții: On. Sasu și Val. Voineag.

Propuneri

Înainte, se citește „Moțiunea” redactată de comitet care se primește în întregime.

În legătură cu propunerile intrate și studiate și de comitet, în urma referatului făcut de președinte, adunarea generală decide: a) ca propunerea în legătură cu înființarea casei de Economii, să se ia dela ordinea zilei până după terminarea căminului.

b) Schimbarea sau urcarea ajutorului în caz de deces, din „Fondul de ajutorare” — să nu se facă acum, ci numai după câțiva ani având un fond de rezervă mai mare.

c) Disponibilul „Fondului de ajutorare preoțesc” să se depună la băncile: Albina, Banca Românească și Cec, în părți egale, iar din dobânzile ce se vor acorda, să se replătească parte din împrumutul luat pentru Căminul dela Bazna. Adunarea generală își asumă toată răspunderea materială pentru siguranța banilor ce se depun la băncile amintite.

Eshaurindu-se ordinea de zi, la orele 18¹/₂ seara, președintele după ce mulțu-

mește adunării generale pentru ordinea, disciplina și maturitatea deosebită în cursul desbaterilor, exprimând mulțumiri P. C. Sale p. T. Scorobeț ca delegat al I. P. S. Sale, îl roagă să comunice arhipăstorului întregul devotament ce-l păstrează preoția marelui Ierarh; mulțumește celor localnici P. prot. E. Stoica și p. Stoi-covici pentru toată oboseala depusă cu primirea preoției în orașul Sighișoara, anunță proxima adunare la Odorheiu unde este invitată de P. C. Sa' p. prot. S. Rusan — declară ședința adunării generale de închisă.

(Moțiunea se va publica în numărul viitor).

Preoția și Oastea Domnului

— În jurul unei discuții —

„Imbrățișătorul și călăuzitorul dintru întâia clipă a acestui șivoi de viață nouă în alvia Bisericii”, I. P. Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae spunea cu prilejul unui Sinod eparhial că „preoția, nu toată, înțelege Oastea Domnului. O parte a ei se ține departe de mișcarea aceasta. Oastea Domnului trebuie să intre în conștiința preoției. Atitudinea preotului e una: să fie în fruntea „Oastei Domnului” în parohia sa”.

Cuvântul arhipăstoresc se întemeie pe adevăr și nu-l desminte nici vremea de azi. Printre frații noștri din slujba Domnului se întâlnesc și acum atâtea cari au nedumerire, rezervă, ori chiar neprietnie față de această duhovnicească mișcare, care-i adevărat „torent pe albia uscată” a vieții noastre sufletești”, după mărturisirea părintelui Gala Galaction.

Unul din rândul acestora este și părintele Z. Humița din Boldur, județul Severin, care în ședința din 28 Aprilie c. a despărțământului Lugoj al Asociației clerului „Andreii Șaguna” a declarat categoric că Oastea Domnului „tinde spre protestantism și sectarism”, că prezintă „un pericol pentru biserică” și că „unde nu este să nu se înființeze”. Tot atunci s'a angajat acolo și părintele Jigorea din Lugoj să conferințeze la viitoarea ședință despre „partea slabă a acestei mișcări religioase”.

Firește atitudinea părintelui Humița n'a putut fi lăsată nediscutată. Părintele profesor Olde i-a replicat îndată că nu poate prezenta pericol pentru Biserica noastră ortodoxă: o asociație misionară, care dela începutul ei își are în frunte pe I. P. S. Mitropolit Nicolae și în rândurile căreia activează somități ale ortodoxiei ca Arhim. Scriban. Iar în numărul 22 din „Foaia Diecezană” îi dă răspunsul și părintele D.

Blidariu, secretarul despărțământului în următoarele:

„Cu toții știm că imediat după unire — profitând de marele entuziasm național — țara noastră a fost împânzită în lung și lat de numeroși agenți sectari, cari puțin au contribuit la destrămarea bisericii, obținând astfel rezultate bune pentru ei și după cum orice acțiune are și o reacțiune, tocmai aici se pretindea că „Oastea Domnului” și-a avut partea leului.

Poporul nostru simțea necesitatea unei reînviări religioase, mai ales că veniseră mulți din război cu sufletul desamăgit căutând o mângâiere, o alinare sufletească, dornici după ceva nou și cum influența sectarismului își culegea roadele, mișcarea „Oastei Domnului” după felul cum a fost concepută de I. P. S. Mitropolit Nicolae era binevenită, tocmai ca o reacțiune contra sectarismului, și rezultatele au fost frumoase și a atras pe mulți. Având în vedere I. P. Sf. Sa, ca această mișcare trebuie să activeze numai în alvia bisericii ortodoxe, i-a încredințat conducerea unui preot, să o canalizeze spre drumul cel adevărat, dar acest preot nu a făcut altceva decât să începușe a-și aroga sieși drepturi de cel mai îndreptățit conducător uitând apoi că răspunderea sa trebuia și controlată de către celce îl puse în fruntea ei.

Rezultatul care a fost? Il știm. Caracterisirea.

Dacă autoritatea superioară bisericească nu proceda după cum a procedat, putea să fie numai rău.

De când a luat ființă Oastea Domnului, putem afirma că baptismul și celelalte secte stagnază, apoi bisericile sunt mai populate și mulți oameni cari până eri duceau o viață vițioasă au devenit mai buni, ba în unele comune ostașii împodo-

leasă. (În lucrarea: „Hristos în școală”, I, ed. II-a ideile acestea sunt, practic, trecute în lecții. Vezi spre exemplu: pag.: 338—340, 471—472 sau 515—516, etc).

În al doilea rând e vorba despre citatele biblice, despre învățarea unora din acestea pe dinafară și, astfel, despre menținerea lor, chiar pentru toată viața, în memorie. Acesta e un lucru necesar în învățământul religios. Și trebuie să se înțeleagă odată, că această procedură nu are nimic comun cu ceea ce s'a numit „intellectualism herbertian”. Deasemenea, contrarii „memorizării” unor asemenea versete ar trebui să fie în clar cu faptul că religia nu este numai sentiment, ci mult în afară de această latură a ființei noastre morale. Pentru ea, citatele biblice, cuvintele rostite de Mântuitorul Isus Hristos rămân pururea niște puncte luminoase în jurul cărora se concentrează mereu modul și puterea noastră de credință. Ceea ce însemnează o maximă morală în viața unui om excepțional, aceeași, și încă mult mai mult, însemnează citatele caracteristice ale Bibliei pentru fiecare creștin, pentru toți creștinii cari și-au câștigat o avere sufletească din cunoașterea și menținerea, în mod trăit și adânc simțit, a acestor cuvinte. Cuvintele Sf. Scripturi, așezate cât mai clar în sufletul copilului, au caracterul unor clopoței mereu treji. Mai târziu, când acești foști elevi ai no-

ștri, acești membri ai Bisericii lui Hristos vor pași prin furtuna vieții, clopoței aceștia vor suna limpede și încurajator. „Îndrăzniți, eu am biruit lumea!”; „La Dumnezeu nimic nu este cu neputință”, zice Mântuitorul. Cât curaj, câtă sfântă îndrăzneală și câtă nădejde plină de credință ne îmbeie asemenea cuvinte chiar și în ceasul morții!

Este însă ușor de înțeles că și învățarea acestor citate își are limita ei și că valoarea acestei învățături stă în strânsă legătură cu modul în care se procedează în învățământul religios. Nu de cantitatea, ci de înțelegerea, de pătrunderea interioară cu care au fost înfiltrate acestea în sufletul copilului atarnă aproape totul. Nu silit, ci folosite ca generalizări în lecțiile zilnice, ca idei în cari se concentrează tot sensul lecțiilor. „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui”, încoronează doar atât de minunat o lecție de religie asupra milosteniei. „Oricine se înalță pe sine, se va smeri, iar celce se smerește pe sine se va înalța”, închiagă atât de curat tot sensul lecției în care s'a tratat despre smerenia creștină. Asemenea învățate, aceste citate nu apar niciodată în mod izolat și rece, ci drept puncte de continuă meditare, ca adevărate puncte de sprijin vieții noastre religioase și morale. Dacă sunt însă altfel învățate, ori mai ales în mod silit învățate, fără a

fi strâns legate de textul și de acțiunile Sf. Scripturi, ele apar desigur sub forma unui intelectualism sec — dacă nu chiar mai rău decât ca asemenea —, ele pot produce resens, fiindcă împrumută, de fapt, aspectul unor prescripții ordonate de cei mai mari, de catehet. Ceeace nu e permis să se întâmple în școala primară și ceea ce nici nu se poate întâmpla acolo unde catehizarea este bine înțeleasă și bine aplicată.

Rămâne acum, în al treilea rând, să poposim puțin și asupra chestiunii învățării pe dinafară a articolelor de credință. Caracterul propriu al acestora pretinde o asemenea învățare. Aici nu încapă nici măcar discuție. E altceva însă a referi chestiunea aceasta la prea îngusta putere de înțelegere, la rațiunea copilului și a trage apoi concluzia că articolele de credință nu ar trebui să ocupe loc în materialul religios din școala primară. Ba tocmai aici e locul unde trebuiesc introduse aceste articole dogmatice, fiindcă nu exclusiv puterea rațională este datătoare de ton în această privință. Dacă acesta ar fi cazul, apoi ar fi imposibil să stabilim o etapă în viața noastră, când să începem a învăța, a pricepe integral adevărurile de cerință ale Bisericii. Ori, mai bine zis, suntem noi cândva în situația de a le cuprinde cu puterea noastră de înțelegere? Nu sunt ele adevăruri de credință? Și nu trebuie ac-

ceptate ca asemenea și în școala primară? Și-apoi, pentru cea mai mare parte a creștinșilor, o catehizație sistematică se face tocmai în școala primară. Aici trebuie legați copiii în chip lăuntric de aceste adevăruri fundamentale, a-i învăța să simtă binecuvântarea de a trăi și a înainta în viață prin ele și sub puterea lor, de a le mărturisi corect, clar, neschimbat, așa cum le-au mărturisit toate generațiile creștine din sânul a două milenii și cum trebuiesc ele mărturisite până la sfârșitul veacurilor. A-i lega în chip lăuntric de aceste învățături de credință, nu înseamnă a face apel, în mod exclusiv, la puterea de înțelegere a copiilor. În această privință ne stau într'ajutor aceleași elemente ca și la învățarea metodică a citatelor biblice. Dacă mai adăogăm încă și aceea, că simbolul credinței nu trebuie dat de învățat „pe acasă”, ca o oarecare poezie, ci că el trebuie învățat numai după ce elevii cunosc, măcar în parte, modul în care a fost alcătuit, temelia pe care se razimă el, însemnătatea mărturisirii lui pentru un dreptcredincios și, mai ales, după ce ei știu că aici se cuprinde însuși grăirea lui Dumnezeu prin oameni și pentru oameni, apoi e de ajuns spre lămurirea chestiunii despre care ne-am ocupat.

Iena, (Germania) Mai, 1938.

D. Călugăr

besc bisericile, fac coruri răspunzând la sfintele slujbe, fac opere de caritate creștină. În sufletul a foarte mulți ostași găsești de fapt infiltrată o mare dragoste de biserică și adevărați ortodocși, ba sunt chiar folositori preotului.”

Cu adevărat ostași sunt cei mai de seamă reprezentanți ai apostolatului laic în zilele noastre. Iar de acest apostolat are neapărată nevoie nu numai ortodoxia românească, ci și cea ecumenică, ba chiar creștinătatea întreagă. Ar fi bine să cunoască părintele Humeș și alți frați din slujba Domnului, cari poartă nedumeriri în sufletul lor, câteva păreri autorizate, din lumea apuseană catolică, asupra necesității apostolatului laic. Unul dintre cei mai mari predicatori francezi, canonicul Chevrot dela Biserica Notre-Dame din Paris, spune în păresimile din acest an, următoarele:

„Creștinii au răspundere nu numai pentru sine, dar și pentru lumea întreagă. Creștinismul nu este o religie individuală; căci împărăția lui Dumnezeu, la care ține creștinismul este o muncă în comun. Fiecare creștin are datoria să creștineze pe cei din jurul său; mai mult chiar: datoria zilnică, normală a creștinismului este această creștinare a altora. Tocmai pentru că nu s'a înțeles la vreme acest lucru s'a putut răspândi comunismul inundând și Franța. Noi suntem de vină cu toți, noi am trădat ideea creștină! Reforma masei va fi deci în viitorul apropiat datoria noastră cea mai urgentă și la această muncă este chemat unul — fiecare dintre noi!”

Iar pe acest canonic atât de fanatic în catolicismul său, nu ni-l putem închipui militant în favorul protestantismului. De altcundă și profesorul Frolo, dela noi, înfățișează în „Farul Nou” din 29 Mai c. următoarea formă modernă de misiuni populare:

„Acum 10 ani s'a înființat la Milano „Societatea sf. Pavel”, un fel de nouă congregație, în care mirenii trăiesc viața comună, nu poartă îmbrăcăminte călugărească ci își vede fiecare de meseria lui. Însă... totodată în timpul liber fac apostolat, țin predici, învață pe copiii săracilor, arătându-le învățăturile creștine, țin cursuri și discuții religioase etc. Pe piețele publice au instalat megafoane și, mai întâi spre mirarea poporului, apoi cu bucurioasă participare a lui se adună în fiecare seară cel puțin 1200 de muncitori și ascultă pe cei care „predică” învățăturile Domnului. Pentru copii se țin adunări deosebite, apoi la fel diferiților meseriași: lucrătorilor de cale ferată, funcționarilor comerciali etc. De curând au ținut „Calea Crucii” pe o piață principală și 20,000 de oameni s'au închinat public suferințelor Mântuitorului. Sunt mari speranțe că acest „apostolat mirenesc” să aducă roade îmbelșugate și pe viitor. Ancona, Genova, Milano și alte orașe se bucură când vin „misionarii” Sf. Pavel.

Faptul că toți sunt mireni, toți funcționari sau oameni cu ocupație, îi pune în stare să cunoască nevoile mirenilor și în unele amănunte, ce scapă preoților. De aceea ei au devenit un prețios ajutor al preoților, în opera de „apostolat mirenesc”.

Și cu toate acestea nu trece prin capul nimănui de prin apus, gândul, de-a încrimina „Societatea sf. Pavel” cu pericol pentru viața catolică.

Frații preoți să fie, deci, cu toată liniștea și cu toată încrederea în clarviziunea și vigilența neadormită a ierarhiei și să se pună cu tot devotamentul în slujba Oastei Domnului și roadele ei binecuvântate din parohii vor dovedi nu numai că nu-i periculoasă, ci-i chiar de imperativă necesitate.

Pr. A. Nanu

Subiecte pentru preoțime. I. P. S. Mitropolit Nicodim al Moldovei a stabilit pentru conferințele generale preoțești următoarele subiecte: 1. Primele zile ale creștinismului, de Iarrar; 2. Comunism și creștinism, de prof. V. Io. dăchescu; 3. Viețile sfinților, de Alex. Lascarov-Moldova; 4. Toate trei recenzii. 4. Referat asupra Testamentului Nou, apărut în ediția IV la Neamtu.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae s'a reîntors dela Karlsbad, Joi seara, în 10 Iunie a. c.

Danie omagială pentru Suveran. Agricultorul Mihai Dubău, din comuna bihoreană Vadul Carol II, ca semn de dragoste și profund omagiu, dăruiește Suveranului locul dela Vadul Crișului, unde M. Sa aterizase în memorabilul an al Restaurației. Pe acel loc se va construi un parc național, după cum va hotărî Suveranul.

Rectificare. În Comunicatul Consiliului arhiepiscopesc de sub Nr. 5014/1938 apărut în Nr. 22 al „Telegrafului Român” din a. c. referitor la ajutorul statutar după răposatul preot Ioan Bucșa din Arini, se rectifică că erezilor s'a plătit ajutorul de **Lei 40.000, și nu 50.000 Lei**, cum din eroare s'a publicat. Sibiu, 7 Iunie 1938.

Consiliul Arhiepiscopesc
† Antoniu Sequens, profesor f. r. și compozitor bine apreciat, fost prof. de muzică și cânt. al Institutului teologic și pedagogic diecezan ortodox român, din Caransebeș, după lungi și grele suferințe, împărțit cu sfintele taine a adormit în Domnul, în Ziua Eroilor, în al 73-lea an al vieții. Rămășițele sale pământești s'au depus spre veșnică odihnă în 3 l. c. în cimitirul ortodox român al bisericii Sf. Ioan din Caransebeș. Odihnească cu dreptii!

Căminul dela Sâmbăta de Sus, pentru scriitori, ziariști, artiști plastici și dramatici, se redeschide la 1 Iulie. Căminul de odihnă va funcționa trei luni. Două locuri lunar sunt puse la dispoziția Asociației generale a presei române; doritorii de a merge la Sâmbăta de Sus se pot înscrie la sediul Asociației, [București, strada C. Mile 7—11].

Un testament cu adevărat monastic. La 15 Mai s'a făcut înmormântarea arhimandritei dela mănăstirea Văratec: Zenaida Racliș, care a petrecut 75 de ani între zidurile acestui sfânt lăcaș de închinare. Desfăcându-i-se testamentul, s'au putut citi în el următoarele: „Maicilor și surorilor din Monastirea Văratec, le las întreg tezaurul moștenirii mele duhovnicești: răbdarea, smerenia, ascultarea și dragostea de Dumnezeu, pe care și eu le-am moștenit dela cele mai mari decât mine”.

Alegere. Adunarea eparhială a Clujului a ales pe păr. Ion Gorun, directorul Internatului teologic de acolo, consilier episcopesc. Alesul este un preot devotat și predicator apreciat.

Mărturisiri adevărate. „Unirea” declară că Biserica română unită n'a fost reprezentată oficial la Congresul euharistic din Budapesta. Atunci cum de-a putut activa oficial canonicul Brânzeu în secția orientală, alături de bulgari, ruteni etc.? Să nu mistificăm.

Astra Iugoslavă. La 22 Mai și-a ținut Astra Iugoslavă adunarea ei generală la Vârșet. Dăm câteva șire din entuziasma chemare la acel praznic național: „Români, părinții noștri ne priesc, și ei nu așteaptă altceva dela noi, decât să fim la datorie! Din adâncuri sună glasul chemării și vai de acela care nu va răspunde la glasul chemării lor! Părinții noștri au avut suflet ales, Să dovedim că și noi din acelaș aluat suntem frământați! Să dovedim că sufletul nostru este sufletul lor!”

Nr. 1351—1938

[27] 1—1

Publicațiune

Primăria comunală Baraolt aduce la cunoștința celor interesați că, în ziua de 15 Iunie 1938, ora 10 a. m., în localul primăriei ține licitație publică în conformitate cu dispozițiunile art. 88—110 din L. C. P. pentru terminarea bisericii ortodoxe române din loc, și anume:

1. Geamuri cu rame de fier.
2. Uși de stejar (2 bucăți).
3. Tencuială interioară și exterioară.
4. Padiment din blocuri de piatră.
5. Burlane.

Doritorii pot lua cunoștință de caietul de sarcini în orele de birou la primăria comunală.

Baraolt, 1 Iunie 1938.

Primăria comunală

Nr. 104—1938

[28] 1—3

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din Daia, județul Târnava-Mare dă edificarea bisericii prin licitație publică în ziua de 4 Iulie 1938, la 10 ore cu oferte închise și timbrate, conform L. C. P. în localul primăriei comunale și în conformitate cu planul, devizul și caietul de sarcini.

Ofertele însoțite cu o garanție de 5% din valoarea devizului în numerar, sau efecte de stat în valoare nominală, vor cuprinde și clauzula, că cunosc planul, devizul și condițiile din caietul de sarcini și se supun lor.

La licitație vor fi admiși numai antreprenori calificați cu dreptul de liberă practică a acestei specialități. Depășirile la fața locului privesc pe concurenți.

Planul, devizul și caietul de sarcini se pot vedea în fiecare zi la oficiul parohial.

Daia, din ședința consiliului parohial ortodox român ținută la 3 Iunie 1938.

[ss] Pr. Ioan Herțoga [ss] Ioan Goga
paroh-președinte epitrop

Valeriu Langa
epitrop

Nr. 16—1938

[25] 1—1

Publicațiune de licitație

Parohia ortodoxă română din Agnita dă în licitație publică în ziua de 25 Iunie 1938, ora 10 a. m., și nu în 14 Iunie cum a fost publicat în Nr. 22 al Telegrafului Român, cu oferte închise în localul primăriei comunale, edificarea bisericii ortodoxe române, conform planului și devizului estimativ, precum și condițiilor din caetul de sarcini.

Ofertele se vor face pentru întregă lucrarea prevăzută în devizul estimativ.

Participanții la licitație vor depune pe lângă ofertă și o garanție de 5% din valoarea devizului estimativ în numerar sau efecte publice.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați.

Caietul de sarcini, devizul și planul se pot vedea în fiecare zi la oficiul parohial din Agnita.

În caz că licitația nu va avea rezultatul dorit, această licitație se va face prin bună învoială.

Agnita, la 24 Maiu 1938.

Oficiul parohial ortodox român:

Emil Păcală
paroh-protopop.

[24] 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Căpâlna de sus, cu filiile Hidrifala și Șomostelnic, din protopopiatul Târnavelor, cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială: 30 jugăre arător și fânaț.
3. Casă parohială.
4. Stola obișnuită.

Dealungul parohiei trece șoseaua județeană, iar gara se află la depărtare de 1 km (Bernadea).

Candidații vor înainta cererea de concurs cu toate documentele necesare, împreună cu autorizația de candidare dela P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, oficiului protopopesc ortodox român al Târnavelor în Dicioșanmărtin.

Candidații se vor prezenta în parohie la biserica în vreo Duminecă sau sâmbătoare cu știrea protopopului, unde vor servi și predica și vor face cunoștință cu poporul. Oficiul protopopesc ortodox român al Târnavelor în înțelegere cu consiliul parohial.

Dicioșanmărtin, la 29 Mai 1938.

Gheorghe Oprean,
protopop.

Siturghierul cel mare

a ieșit zilele acestea de sub teascurile Tipografiei Cărilor Bisericești.

Faptul că s'a tipărit sub îngrijirea eruditului arhieru și prof. universitar Irineu Mihăilescu, în colaborare cu preotul Paraschiv Angelescu, bun cunosător al limbei slave, al tipicului bisericesc și bun mănăitor al limbei românești din cărțile de slujbă, dă garanția că aceste sfântă carte este o lucrare, care întreține toate edițiile tipărite în ultimele decenii. În ceea ce privește execuția tehnică, este una dintre cele mai frumoase cărți apărute în Tipografia Cărilor Bisericești. Are 390 pagini, format 20 X 29, tipărit pe hârtie velină superioară, în două culori, cu multe stampe.

Costă 380 lei broșat

560 „ legat în pânză peste tot și

630 „ în piele și pânză.

Se găsește și la Librăria Arhidiecezană, Sibiu.

Nr. 5711—1938.

Concurs

La Școala normală ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu sunt vacante, cu începerea anului școlar 1938—39 următoarele catedre:

A) Secția de băeți:

1. Catedra de științe pedagogice;
2. Catedra de limba franceză;
3. Catedra de științe fizico-chimice;
4. Catedra de limbă franceză;
5. Catedra de muzică.

B) Secția de fete:

1. Catedra de religie cu completare de cântare bisericească la secția de băeți;
2. Catedra de științe pedagogice;
3. Catedra de limbă franceză;
4. Catedra de lucru și țesut.

Candidații și candidatele cari ar dori să ocupe vreuna din aceste catedre, vor înainta Consiliului arhiepiscopesc ortodox din Sibiu cel mult până la 15 Iulie crt. cerere împreună cu actele de naștere, de botez și de studii.

La numire se va da preferință, pe lângă studiile de specialitate, candidaților cu studii teologice superioare.

Sibiu, din ședința secției culturale, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 17 Maiu 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 30—1938

[22] 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului II de cântăreț în parohia Aurel-Vlaicu, protopopiatul Orăștie, se publică concurs, din ordinul Of. protopopesc Nr. 263—1938, precum și pe baza hotărârii consiliului parohial adusă în ședința sa din 8 Mai 1938, cu termen de 20 zile dela prima apariție în Tel. Român.

Beneficiile împreună cu acest post:

1. Sesiune cantorală 1 jugăr și 800 st. arător.
2. Stola obișnuită în parohie.

Reflectanții diplomați ai școalei de cântăreți din Sibiu au a se prezenta în vreo Duminecă la biserică, spre a-și arăta dexteritatea în tipic și cântări.

Aurel-Vlaicu, la 9 Mai 1938.

Președinte:

Pr. Vasile Simțion

Secretar:

Popescu

Concurs

Pentru ocuparea postului al II-lea de cantor în parohia ortodoxă română Feldioara, protopopiatul Brașov, cu termen de 30 zile, dela prima apariție al acestui concurs în Telegraful Român.

Retribuții împreunate cu acest post:

1. 4 jugăre pământ, sesiune cantorală, destinată prin reforma agrară pentru cântăreții bisericii, din averea veche a bisericii.
2. Stola obișnuită în parohie și fixată de adunarea protopopească și aprobată de Ven. Consiliu arhiepiscopesc.

Reflectanții, cari posed diplomă de cantor dela cursul de cântăreți, se vor prezenta Dumineca sau în sărbători la sfânta biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântări și tipic.

Feldioara, la 21 Aprilie 1938.

Oficiul parohial ortodox român:

Elie Ioanoviciu

paroh

[21] 3—3

Ediția și tiparul Tipografiei Arhidiecezane

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae